

man ur hav

Och där

i natten när hon vet att inte några ögon annat än husets kvistar ser henne, tänder hon levande ljus lågor målar med skuggor vaknade skönhet,

hon dansar musikens flöjter trummor leder

hon befriar dörrar från gång järn ser meteoror regna, giv mig kraft blodets järn vidare lyfter hon hakar av fönster befriar glaset från karmar, ramar, vandra till stranden med minnet av glasblåsarens andning möt åter havet ni längtat till se åter eldarna brinna lyssna till lågornas sagor.

hon lyfter blicken in i stjärnorna, höstens stjärnvida hon hör stjärnor viska med ädelstensord sluter ögonen, hon drömmer.

hans stämma är en mild varm viskning

hans hand en stödjande gest

de vandrar skogsvägar

de når krönet

det vilket leder till stranden

han håller henne stigen skimrar silverne

träden målar vandring

de runda stenarna rullar lätt

var gång hon snubblar håller han

de når stranden

hon andas in havet

hon sätter sig ned i ensamhetens mantel

det finns en gren tallarna gav

vindar

hav

händer har smekt grenen

strand

du är vacker

en ellips

ur havet stiger en man

hans hår glittrar

ögonen är stjärnmjuka

han sträcker handen till

låt mig tända dina ögons ljus

igen

hon flyr

hennes hjärta skriar jag var aldrig vacker

blir aldrig vacker

kan inte ge dig det du drömmer

i natten viner hennes insikt

aldrig

mer

hon vaknar

reglar dörrar reglar fönster

så

är det

det kommer en man upp ur havet mannen sträcker fram en hand

säger kom jag bjuder dig ljus

låt mig tända ljuset i dina ögon

jag vänder mig bort gömmer mina händer

säger gå

du släcker det kvarvarande

låt mig vara

ifred vrider om hoppets lilja

kalken vissnar i mitt bröst

det fanns aldrig en väg

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten